

Geneza 2

Primele trei versete ale capitolului 2 aparțin de fapt capitolului 1, deoarece ele încheie săptămâna creației. Privit superficial, lectura capitolului 2 ar putea da impresia că este vorba de o a doua relatare a creației, parțial contradictorie, dar nu este așa. Capitolul 2 analizează detalii individuale din capitolul 1 și, în special, ziua a șasea a creației, ca și cum ar fi privită cu o lupă. Nu este vorba atât de mult despre creația materială, biologică, ci despre faptul că omul este creat ca ființă responsabilă din punct de vedere moral și este plasat în relații de către Dumnezeu:

1. în relație cu Dumnezeu (versetele 4-7)
2. în relație cu creația (versetele 8-20)
3. în relația cu soția sa (versetele 21-25)

În afară de aceasta, capitolul 2 este singurul capitol din Biblie în care omul este descris într-o stare de nevinovăție și fără de păcat.

Ziua a șaptea

Geneza 2.1-3: Și cerurile și pământul și toată oștirea lor au fost terminate. Și, în ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a terminat lucrarea pe care o făcuse; și, în ziua a șaptea, S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care a creat-o Dumnezeu, făcând-o.

Odată cu începerea zilei a șaptea, lucrarea de creație a lui Dumnezeu este completă. Cuvintele „cerurile și pământul și toată oștirea lor” exprimă întreaga dimensiune și diversitate a corpurilor cerești, precum și lumea vegetală, animală și umană.

Așadar, deoarece Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea de creație, adică a terminat-o pe deplin, El se poate odihni. Cuvântul folosit aici pentru „a se odihni”, de la care provine și cuvântul „sabat”, înseamnă ceva de genul „a înceta”. Dumnezeu Își poate opri lucrarea, deoarece nu mai are nimic de făcut. El Și-a atins scopul. De aceea, El binecuvântează și sfințește această zi. Aceasta face ca ziua a șaptea, care este numită „sabat” în Exodul 16, să fie o zi foarte deosebită. Aceasta este prima dată în Biblie și singura dată în Geneza când este menționat termenul „a sfinți”. Acesta înseamnă: „a pune deoparte”, „a consacra” sau „a rezerva pentru un scop specific”. Dumnezeu pune deoparte această zi ca o zi deosebită pentru El Însuși. În Exodul 16, Dumnezeu desemnează apoi sabatul și ca zi de odihnă pentru poporul său: „Mâine este odihna, sabatul sfânt pentru Domnul” (Exodul 16.23). Astfel, sabatul a fost conceput ca o binecuvântare și un privilegiu pentru oameni. Abia în legătură cu darea Legii în Exodul 20, Dumnezeu a dat apoi porunca sabatului, pentru a testa ascultarea omului.

Odihna lui Dumnezeu în creație a fost rapid tulburată de căderea omului în păcat. Cum ar putea El să se odihnească atunci când omul - și, prin urmare, creația - se află într-o stare de păcat și este dominat de satan? Iată de ce Domnul Isus a mai spus în Ioan 5.17: „Tatăl Meu până acum lucrează, și Eu lucrez”. El „a lucrat” pentru a crea premisele ca Dumnezeu și oamenii să se poată odihni din nou. Pe baza lucrării de ispășire încheiate pe cruce, scopul lui Dumnezeu cu creația va fi împlinit. În Împărăția Milenară, când Domnul Isus va domni în dreptate și în pace, odihna sabatului va fi împlinită pentru creație, pentru oameni și pentru Dumnezeu. Aceasta devine clar în Evrei 4, unde se face referire la această zi a șaptea: „Pentru că a spus undeva despre a șaptea zi astfel: «Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale»” (Evrei 4.4). Ideea este apoi explicată în Evrei 4.9-10, unde se spune: „Rămâne deci o odihnă de

Capitolul 1

sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru că cine a intrat în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale”.

Semnificația spirituală a zilei a șaptea

Odihna din ziua a șaptea marchează faza finală a dezvoltării spirituale a credinciosului: introducerea în odihna desăvârșită a lui Dumnezeu. Pentru credincios, această odihnă începe atunci când Domnul îl ia în cer (fie prin moarte, fie prin răpire). Această odihnă în glorie nu va mai fi tulburată de nimic și va dura etern (în ziua a șaptea nu se vorbește despre seară și dimineață). Atunci, toate dificultățile și încercările și toate activitățile umane vor fi luat sfârșit pentru totdeauna. Ce fericire să fii în casa Tatălui pentru totdeauna!

Istoria cerului și a pământului

Geneza 2.4-6: Acestea sunt originile cerurilor și ale pământului, când au fost create, în ziua când DOMNUL Dumnezeu a făcut pământ și ceruri și orice arbust al câmpului, înainte de a fi pe pământ, și orice iarbă a câmpului înainte de a fi încolțit; pentru că DOMNUL Dumnezeu nu făcuse încă să plouă pe pământ și nu era om ca să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată suprafața pământului.

Partea propriu-zisă a capitolului 2 începe cu cuvintele: „Acestea sunt originile cerurilor și ale pământului ...”¹ Nu este ușor de recunoscut la ce se referă versetul 4. Dacă se referă la relatarea anterioară, am putea lega prima parte a versetului de capitolul 1.1, când Dumnezeu a creat cerurile și pământul. A doua parte a versetului s-ar referi atunci la lucrarea din cele șase zile ale creației („în acea zi” sau „în acel moment”), când Dumnezeu a restaurat („a făcut”) creația creată în versetul 1 pentru a o transforma într-un loc de locuit pentru om.

De asemenea, este posibil ca termenul „originile cerurilor și ale pământului” să se refere la „istoria” ulterioară a creației, la ceea ce s-a mai întâmplat cu cerurile, pământul și omul². Astfel, capitolul 2 oferă mai multe detalii despre crearea omului și despre Grădina Eden. În capitolul 3 urmează relatarea căderii omului în păcat, iar în capitolul 4 ni se relatează despre copiii și ceilalți urmași ai lui Adam și ai Evei.

Încă ceva iese în evidență în versetele 4 și 5 - este introdus un nou nume pentru Dumnezeu: „DOMNUL Dumnezeu”, în ebraică „Yahve Elohim”. În timp ce numele „Dumnezeu” (Elohim) este folosit exclusiv de 33 de ori în primul capitol, numele „DOMNUL Dumnezeu” (Yahve Elohim) este menționat de unsprezece ori în capitolul 2 (și de șapte ori în capitolul 3). Nici aceasta nu este un argument în favoarea unei a doua relatări (contradictorii) a creației. Mai degrabă, Numele lui Dumnezeu din capitolele 1 și 2 sunt în armonie deplină cu caracterul capitolelor.

Elohim este Dumnezeul Creator puternic și măreț. În consecință, Dumnezeu Se prezintă ca „Elohim” în capitolul 1, unde puterea Sa creatoare este pe prim plan. Domnul („Yahve”) înseamnă „Cel etern”, „Cel neschimbător”, care rămâne întotdeauna fidel Lui Însuși. Acest

¹ Aceste cuvinte apar în această formă sau într-o formă similară de 11 ori în prima carte a lui Moise (Geneza 2.4; 5.1; 6.9; 10.1; 11.10,27; 25.12,19; 36.1,9; 37.2). Cartea poate fi astfel împărțită în 12 secțiuni.

² Compară cu Geneza 6.9, unde cuvintele „Aceasta este istoria lui Noe” nu sunt urmate de o referire la nașterea lui Noe, ci de o descriere a vieții lui Noe și a fiilor săi. Aceasta este și mai clar în Geneza 37.2 și în „istoria lui Iacov”, care este continuată în Iosif.

Capitolul 2

Nume conține ideea de relație și, prin urmare, se potrivește foarte bine cu capitolul 2, în care Dumnezeu intră în relație cu omul.

Versetele 5 și 6 sunt o intercalare, care aruncă mai multă lumină asupra timpului dintre a treia și a șasea zi a creației. Ele clarifică grija lui Dumnezeu pentru om. Ele arată cum Dumnezeu a pregătit pământul pentru a fi un loc bun pentru a trăi. În mod evident, Dumnezeu a creat plantele și ierburile în a treia zi, evident în deplină creștere și maturitate, pentru a-i servi omului ca hrană imediat după crearea sa, până când acesta putea să planteze și să cultive el însuși câmpurile. Pentru a planta câmpuri și pentru a semăna și cultiva plante și ierburi, ai nevoie de umiditate și de oameni care să facă munca. Nici una, nici alta nu existau încă, așa că Dumnezeu a avut grijă să existe toate până atunci.

Adam este creat

Geneza 2.7: Și DOMNUL Dumnezeu l-a întocmit pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflarea de viață; și omul a devenit un suflet viu.

În versetul 7, „lupa” se concentrează asupra modului în care a fost creat omul. Devine clar că omul nu a devenit un suflet viu în același mod ca și animalele. În timp ce Dumnezeu a creat pur și simplu animalele ca ființe vii prin lucrarea Sa, El acționează cu totul altfel cu omul. El face trupul omului din țărână și apoi îi dă viață într-un mod unic: suflându-i în nări suflare de viață. Prin această insuflare:

- *omul a devenit un suflet nemuritor.*
Chiar dacă termenul „nemurirea sufletului” nu este folosit în mod literal în Biblie, mărturia Bibliei face clar acest adevăr. Doar trupul uman este muritor, sufletul, ca sediu al personalității, este nemuritor.
Când Domnul le spune saducheilor că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al morților, ci un Dumnezeu al celor vii, adaugă: „pentru că toți sunt vii pentru El” (Luca 20.38). Pentru Dumnezeu toți oamenii trăiesc, chiar dacă au murit deja în trup.
- *Omul a intrat într-o relație cu Dumnezeu și a devenit responsabil față de Dumnezeu.*
Prin suflarea lui Dumnezeu, omul nu a primit doar viața naturală, ci și capacități spirituale și emoționale care îi permit să intre în relații. Potrivit cu 1 Tesaloniceni 5.23, omul este format din duh, suflet și trup. Duhul îi permite omului - spre deosebire de animale - să aibă părtășie cu Dumnezeu, să-L iubească și să-L onoreze. „Dar este un duh și acesta este în om; și suflarea Celui Atotputernic le dă pricepere” (Iov 32.8).
Prin relația specială cu Dumnezeu, omul este, de asemenea, responsabil înaintea lui Dumnezeu.

Aproximativ patru mii de ani mai târziu, găsim o altă suflare a lui Dumnezeu: în ziua învierii Sale, Domnul Isus a suflat în ucenicii Săi viața de înviere, a cărei putere este Duhul Sfânt (Ioan 20.22). Așa cum omul a primit viața naturală în Geneza 2 și a intrat într-o relație cu Domnul Dumnezeu, ucenicii din Ioan 20 au primit viața eternă și au fost aduși într-o relație complet nouă cu Dumnezeu ca Tată al lor.

Și apostolul Pavel se referă la crearea omului descrisă aici, atunci când îl compară pe primul om cu Hristos, „ultimul Adam”, în 1 Corinteni 15.45: „Cel dintâi om, Adam, a devenit un suflet viu; cel din urmă Adam, un duh dătător de viață”.

În comparație cu capitolul 1.27, Dumnezeu folosește aici o a doua expresie pentru a arăta cum l-a creat pe om. Capitolul 1.27 spune: „Dumnezeu l-a creat pe om”. Aici se spune: „DOMNUL Dumnezeu l-a întocmit pe om”. Faptul că Dumnezeu l-a creat pe om evidențiază *omnipotența creatoare* a lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu poate chema totul la existență din nimic. Numai

Capitolul 1

El a putut crea omul din țărâna pământului. „Pentru căci El a spus și a fost; El a poruncit și aceea a luat ființă” (Psalmul 33.9). Dar Dumnezeu și l-a *întocmit* pe om. Aici ne gândim la *înțelepciunea creatoare* a lui Dumnezeu, care este deosebit de evidentă în om, ca o încununare a creației. El a întocmit bărbatul și femeia în mod diferit. Și, în înțelepciunea Sa, le-a dat o poziție diferită și un domeniu diferit de responsabilitate.

„Cât de multe sunt lucrările Tale, DOAMNE! Toate le-ai făcut cu înțelepciune. Pământul este plin de bogățiile Tale” (Psalmul 104.24).

Grădina Eden

Geneza 2.8-9: Și DOMNUL Dumnezeu a plantat o grădină în Eden, spre răsărit, și acolo a pus pe omul pe care-l întocmise. Și, din pământ, DOMNUL Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului.

După ce Dumnezeu l-a creat pe om într-un mod unic, El mai face ceva deosebit: cu grijă plină de dragoste, El plantează o grădină în ținutul Edenului („desfătare sau frumusețe”) ca loc de locuit pentru om. Tot ceea ce făcuse Dumnezeu era „foarte bun”, dar această grădină depășea totul. Trebuie să fi fost inimaginabil de minunată, dacă până și creația căzută este astăzi atât de frumoasă. Fiecare copac, care era frumos de privit și bun pentru hrană, era acolo. Nimic nu lipsea pentru a-i permite omului să trăiască o viață plină de abundență și bucurie. Dumnezeu vrea să-Și vadă creaturile fericite și prevede doar ce este mai bun pentru ele. Aceasta se aplică cu atât mai mult la noua creație, în care Dumnezeu le oferă celor ai Săi cea mai mare fericire în legătură directă cu El Însuși.

Grădina Eden este menționată și în alte pasaje din Vechiul Testament: Geneza 13.10; Isaia 51.3; Ezechiel 28.13 și Ezechiel 31.8,9,16; Ioel 2.3. Aceste pasaje arată, de asemenea, că Grădina Eden era un loc de încântare și plăcere, un „paradis” pe pământ. De altfel, cuvântul „paradis” nu este menționat în Vechiul Testament. Cuvântul provine din persana veche și a fost preluat în greacă și în alte limbi europene. El este folosit în traducerea greacă a Vechiului Testament, Septuaginta, pentru Grădina Eden. Ca urmare, Grădina Eden este adesea numită paradis. Termenul este folosit și în Noul Testament, care este scris în limba greacă. Paradisul este menționat în trei pasaje: Luca 23.43; 2 Corinteni 12.4 și Apocalipsa 2.7³.

Doi copaci din această grădină a lui Dumnezeu sunt menționați în mod special: pomul vieții din centrul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului. Aflăm următoarele despre acești doi pomi:

1. pomul vieții se afla în centrul grădinii,
2. omul nu trebuia să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului (versetul 17),
3. drumul spre pomul vieții era păzit de heruvimi după căderea omului în păcat (capitolul 3.24).

Fără îndoială, cei doi pomi au o semnificație spirituală care este în legătură cu Hristos și omul.

³ În afară de aceasta există alte câteva pasaje în care într-adevăr termenul nu este menționat, dar se face referire la lucrul în sine, de exemplu Filipeni 1.23 („a fi la Hristos”) și Apocalipsa 22.1-5.

Pomul vieții

Pomul vieții vorbește despre Hristos, care este „viața” (Ioan 11.25; 14.6; 1 Ioan 5.20) și care dă viață oamenilor (Ioan 3.36; 6.33; 1 Ioan 5.22). De ce a dat Dumnezeu acest pom în centrul grădinii, din moment ce Adam tocmai primise viața de la Dumnezeu Însuși? În mod evident, Dumnezeu a vrut să indice prin acest pom că avea pregătit ceva și mai bun pentru om: un alt fel de viață decât cea pe care omul o posedea deja. În lumina Noului Testament, ne gândim la Tit 1.2, unde citim despre „speranța vieții eterne pe care Dumnezeu, care nu poate minți, a promis-o mai înainte de timpurile eterne”. Astfel, chiar primele pagini ale Bibliei ne indică marele dar al vieții veșnice, pe care îl posedăm astăzi ca și copii ai lui Dumnezeu.

Pomul cunoștinței binelui și răului

Pomul cunoștinței binelui și răului amintește de Domnul Isus pe cruce. Niciunde altundeva binele și răul nu au fost mai vizibile decât pe crucea de pe Golgota. Acolo a fost dezvăluită întreaga bunătate a lui Dumnezeu, deoarece L-a dat pe Fiul Său preaiubit să moară pentru păcătoși. În același timp, răul din om a fost dezvăluit pe deplin. Dar binele din Dumnezeu a triumfat asupra răului din om. Pe cruce, Domnul a rezolvat problema binelui și a răului în chip desăvârșit și în conformitate cu Dumnezeu.

Prin porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului (versetul 17), omul a fost pus de Dumnezeu sub responsabilitate – el trebuia să asculte de Dumnezeu, Creatorul său. În acest sens, el a eșuat și a căzut în păcat. Dar Domnul Isus a clarificat complet pe cruce și problema responsabilității omului. Astfel, prin moartea și învierea Domnului, cei doi pomi, care sunt menționați direct împreună aici, în Geneza 2, au fost reuniți într-un anumit sens. Domnul Isus a devenit *Pomul vieții* pentru toți cei care cred în El și în lucrarea Sa de răscumpărare împlinită.

Când ajungem la sfârșitul Bibliei, găsim din nou paradisul și pomul vieții. În Apocalipsa 2.7 este vorba despre „pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu”, iar în Apocalipsa 22.2 se vorbește despre Ierusalimul ceresc (o imagine a Adunării lui Dumnezeu în glorie): „În mijlocul străzii ei și a râului, de o parte și de alta, era pomul vieții, făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună”. Spre deosebire de Grădina Eden, în paradisul ceresc există doar pomul vieții. Pomul cunoștinței binelui și răului nu mai este menționat. Tot ceea ce amintește de responsabilitate sau de testare nu va mai exista în cer. Hristos, adevăratul „pom al vieții”, va fi subiectul central („în mijloc”) al celor răscumparați și pe deplin accesibil fiecăruia dintre ai Săi. Ce bucurie va fi atunci când ne vom bucura de El pe deplin și vom contempla în mod constant noi gloriile ale Persoanei Domnului nostru!

Patru râuri

Geneza 2.10-14: Și un râu ieșea din Eden ca să ude grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe. Numele unuia este Pison: el înconjoară toată țara Havila, unde este aur. Și aurul din țara aceea este bun; acolo este bedelium și piatră de onix. Și numele râului al doilea este Ghihon: el înconjoară toată țara lui Cuș. Și numele râului al treilea este Hidechel: el curge înainte, spre Asiria. Și al patrulea râu este Eufratul.

În grija Sa pentru omenire, Dumnezeu oferă și apă. El face să curgă un râu în Grădina Eden, care o udă și apoi se împarte în patru râuri. În acest fel, întregul pământ este binecuvântat din Eden și aprovizionat cu apa necesară vieții.

Curgerea apei binecuvântate de Dumnezeu poate fi găsită sub diferite forme de-a lungul Bibliei. Atunci când Dumnezeu a condus poporul lui Israel prin deșert, le-a oferit apă din stânca lovită.

Capitolul 1

Când Domnul era pe pământ, El a exclamat în ultima zi a sărbătorii Corturilor: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7.37,38). El Însuși a fost și este sursa apei vii și oferă această apă tuturor. El face aceasta astăzi prin intermediul credincioșilor, cărora le-a dat sarcina și responsabilitatea de a fi un canal de binecuvântare pentru alți oameni. În Împărăția Milenară, râul va ieși de sub pragul Templului și va deveni un râu dublu care va aduce viață și binecuvântare (Ezechiel 47; Zaharia 14.8). În cele din urmă, regăsim râul și în Apocalipsa 22: „Și mi-a arătat un râu de apă a vieții, strălucitor ca cristalul, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului” (Apocalipsa 22.1).

Vedem în acest râu o imagine generală a binecuvântării lui Dumnezeu. Mai precis, vedem o imagine a *harului* lui Dumnezeu, care aduce și creează viață și o întreține. Din această perspectivă, putem recunoaște asemănări remarcabile în detaliile râurilor menționate aici:

- *Patru râuri*
Numărul 4 vorbește despre universalitate (de exemplu, „4 colțuri ale pământului” Apocalipsa 7.1; 20.8). Harul lui Dumnezeu se adresează tuturor oamenilor în Evanghelie, pentru a le oferi mântuire și viață. „Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat” (Tit 2.11). Dumnezeu se revelează în Evanghelie ca fiind „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.3,4).
- *Primul râu: Pison, care înconjoară toată țara Havila*
Pison înseamnă „cel care curge din abundență” - o descriere potrivită a Evangheliei, al cărei „potop de har curge din abundență”, după cum spunea un compozitor de cântare. Havila înseamnă „pământ nisipos” și arată că Evanghelia se adresează oamenilor din „deșertul” lumii.
- *Unde este aur*
Aurul este o imagine a gloriei divine și a dreptății în har. Evanghelia aduce dreptatea divină, în loc să o ceară omului. „Nu având ca dreptate a mea pe cea din lege, ci pe aceea care este prin credință”, scrie Pavel în Filipeni 3.9. Epistola către Romani arată că am fost îndreptățiți pe o bază care corespunde pe deplin dreptății și gloriei divine.
- *Acolo este bedelium*
Bedelium (sau bedellion) este o rășină transparentă și parfumată. Ea mai este menționată o singură dată în Biblie, în legătură cu mana, hrana din deșert a poporului lui Israel (Numeri 11.7). Evanghelia nu aduce doar viață, dreptate și apa care potolește setea sufletului. Ea aduce și pâinea cerului, ca hrană pentru suflet.
- *Acolo este și piatră de onix*
Două pietre de onix în monturi de aur erau atașate pe umerarii marelui preot. Pe aceste două pietre erau gravate numele celor doisprezece fii ai lui Israel (Exodul 28.9). Aceasta este o imagine a lui Hristos, care, ca mai Mare Preot, îi poartă pe ai Săi pe umerii Săi puternici și îi aduce în prezența lui Dumnezeu. Și aceasta este o binecuvântare despre care se învață prin Evanghelie.
- *Al doilea râu: Gihon, care înconjoară toată țara lui Cuș*
Gihon, al doilea râu înseamnă „străpungere”, iar Cuș înseamnă „negru”. Cuș este un alt nume pentru Etiopia. Este o imagine a lumii care zace în întuneric. Evanghelia a pătruns în acest loc pentru a-i aduce pe oameni „de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor” (compară cu Faptele apostolilor 26.18).

Capitolul 2

- *Al treilea râu: Hidechel, care curge la est de Asiria.*
Hidechel este râul Tigru de astăzi și înseamnă „iute ca o săgeată”. Acest nume amintește cât de repede s-a răspândit Evanghelia și a ajuns în multe țări. În Cuvântul lui Dumnezeu, Asiria simbolizează vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu și împotriva poporului lui Dumnezeu. O astfel de vrăjmășie este uneori biruită rapid de Evanghelie. Convertirea lui Saul din Tars este un exemplu în acest sens. El a persecutat violent Adunarea lui Dumnezeu, până când harul lui Dumnezeu l-a biruit într-o clipă și l-a transformat într-un ucenic înfocat al lui Isus.
- *Al patrulea râu: Eufrat*
Nu se spune nimic altceva despre acest râu în afară de numele care înseamnă „cel frumos” sau „apă dulce”. El ne amintește că Evanghelia dezvăluie, de asemenea, dragostea lui Dumnezeu și vrea să-i conducă pe oameni să se bucure de această dragoste. „Vedeți ce fel de dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3.1)!

Este extraordinar de frumos faptul că, chiar înainte de căderea în păcat, găsim în aceasta harul incomensurabil al lui Dumnezeu, care izvorăște din inima Sa plină de dragoste.

Lucrare și păzire

Geneza 2.15: Și DOMNUL Dumnezeu a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.

După ce în versetele anterioare a fost descrisă Grădina Eden, în versetele următoare aflăm câteva despre semnificația morală a grădinii și despre intenția lui Dumnezeu cu ea. El a vrut ca omul să fie în ea:

1. ca centru și să-i dea de lucru ca o binecuvântare și
2. pentru a-i testa ascultarea și încrederea.

Dumnezeu îl așază acum pe om în grădina minunat creată și îi încredințează sarcina de a o lucra și de a o păzi. Acesta este un alt „început” în prima carte a lui Moise: începutul *muncii* (profesionale). Dumnezeu știa că ar fi bine și util ca omul să-și umple timpul cu o muncă semnificativă. Astfel, în acest capitol, El îi oferă două tipuri diferite de muncă, pe care le cunoaștem și astăzi: munca *fizică* și munca *mentală* (*spirituală*). Pe de o parte, Adam și Eva trebuiau să lucreze cu mâinile lor pentru a lucra și a întreține Grădina Eden. Pe de altă parte, Adam a primit sarcina de a da nume tuturor animalelor (versetele 19,20). Aceasta era o activitate spirituală.

Două aspecte sunt menționate în legătură cu munca fizică. *Lucrarea* este o activitate mai activă, progresivă, în timp ce *păzirea* este o activitate mai mult de conservare, de protecție și de îngrijire. Dumnezeu dorește ca noi să fim activi și să folosim abilitățile creative și creatoare pe care ni le-a dat. De asemenea, El dorește ca noi să păstrăm ceea ce ne-a încredințat. Ambele aspecte sunt importante și pot fi aplicate și în căsnicie și în viața de familie, precum și în activitatea noastră în slujba pentru Domnul.

Deoarece Dumnezeu are în vedere binecuvântarea omului în tot ceea ce face și rânduiește, munca era, de asemenea, un dar pentru om. Lucruri precum stresul, suprasolicitarea sau epuizarea, pe care le asociem adesea cu munca în zilele noastre, nu au fost o problemă pentru Adam și Eva în starea lor de inocență. Aceasta s-a schimbat doar odată cu căderea omului în păcat. Din acea zi, munca urma să fie asociată cu truda și sudoarea pentru om, ca o pedeapsă din partea lui Dumnezeu (capitolul 3.17-19). Cu toate acestea, munca este încă o binecuvântare și o misiune de la Dumnezeu pentru noi, oamenii de astăzi. Noul Testament ne oferă, de

Capitolul 1

asemenea, multe învățături pe această temă. Iată câteva aspecte cu privire la motivul și scopul pentru care muncim:

- pentru a ne câștiga propriul nostru trai (2 Tesaloniceni 3.10,12)
- pentru a-i sprijini pe cei aflați în nevoie (Efeseni 4.28; Faptele apostolilor 20.35)
- pentru a sprijini lucrarea Domnului (Evrei 13.16)
- pentru a da o mărturie bună semenilor noștri (1 Tesaloniceni 4.10-12)
- pentru a împodobi învățătura biblică (Tit 2.9,10)

Porunca DOMNULUI

Geneza 2.16-17: Și DOMNUL Dumnezeu a poruncit omului, zicând: „Din orice pom din grădină poți să mănânci în voie. Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, pentru că, în ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit”.

Adus de Dumnezeu în minunata grădină, omul primește permisiunea de a mânca din fiecare pom din grădină după bunul plac. Există o singură excepție: el nu are voie să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. Ne întrebăm de ce a dat Dumnezeu această poruncă.

Un motiv este cu siguranță că Dumnezeu a vrut să-l testeze pe om. Se va supune el și va avea încredere în Creatorul său? În acest scop, El îi dă omului o singură poruncă cu libertate maximă. Această poruncă se referea exclusiv la întrebarea dacă omul va recunoaște autoritatea lui Dumnezeu sau dacă va acționa independent de Dumnezeu. Mâncatul din pom nu era în sine un lucru bun sau rău. Numai interdicția făcea ca acest act să fie rău.

Un al doilea motiv ar putea fi faptul că Dumnezeu a indicat prin această poruncă faptul că numai El cunoaște binele și răul și le poate contracara perfect pe amândouă. Omul, în starea sa inocentă, nu cunoștea binele și răul. El nu putea dobândi această cunoaștere decât devenind el însuși rău.

De asemenea, Dumnezeu îl avertizează pe om cu privire la consecințele neascultării: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. Deși Adam și Eva nu au murit la propriu imediat după ce au mâncat fructul interzis, din acel moment s-au aflat sub judecata morții și au fost despărțiți spiritual și moral de Dumnezeu.

Dumnezeu aduce animalele la Adam

Geneza 2.18-20: Și DOMNUL Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit”. Și DOMNUL Dumnezeu întocmise din pământ toate animalele câmpului și toate păsările cerurilor și le-a adus la om, ca să vadă cum le va numi. Și oricum numea omul fiecare vietate, așa îi era numele. Și omul a dat nume tuturor vitelor și păsărilor cerurilor și tuturor viețuitoarelor câmpului; dar pentru om nu s-a găsit nici un ajutor potrivit.

Încă o dată, bunătatea și bunăvoința lui Dumnezeu pentru om devin evidente. În calitate de Creator, El știe despre nevoile cele mai profunde ale omului. El vede că Adam este singur și simpatizează cu el, așa cum simte cu fiecare dintre ai Săi de astăzi care este singur și singuratic. El vrea să-i facă lui Adam un ajutor, adică un omolog care să-i corespundă și să se situeze la același nivel. Acest omolog nu există printre toate animalele create⁴. Pentru ca acest lucru să

⁴ Cuvântul: „Și DOMNUL Dumnezeu întocmise din pământ toate animalele câmpului și toate păsările cerurilor” ar putea da impresia că Dumnezeu a întocmit animalele după om. Cu toate acestea, forma verbală ebraică pentru

Capitolul 2

fie clar, Dumnezeu îi aduce mai întâi toate animalele lui Adam și îi dă acestuia sarcina de a le numi.

Această numire subliniază mai întâi de toate supremația și autoritatea omului în creație, despre care Dumnezeu a vorbit în capitolul 1.26-28. Oricine dă un nume altuia își exercită astfel autoritatea. Aceasta devine mereu clar din Biblie. Găsim un exemplu în acest sens în Daniel 1.7, unde mai marele de la curtea lui Nebucadnețar le dă nume noi lui Daniel și prietenilor săi. Ne gândim, de asemenea, la Ioan 1.42, unde Domnul Isus îi dă lui Simon, fiul lui Iona, noul nume Chifa (Petru). Dumnezeu i-a dat lui Adam această autoritate și a acceptat numele pe care el le-a dat. Aceasta devine clar, de exemplu, în Iov 38-41, unde Dumnezeu se folosește de numele date de Adam.

De asemenea, numirea arată că Adam era un om foarte inteligent, cu un limbaj complet dezvoltat. Adam a fost capabil să recunoască caracterul numeroaselor animale individuale și să le dea nume adecvate. El primise de la Creatorul său intuiția și inteligența necesare, precum și limbajul necesar. Aceasta este valabil și astăzi: atunci când Dumnezeu dă o sarcină, El oferă întotdeauna puterea și capacitatea necesare.

Eva este creată

Geneza 2.21-25: Și DOMNUL Dumnezeu a făcut să cadă un somn adânc peste om; și el a adormit. Și a luat una din coastele lui și a închis carnea la loc. Și din coasta pe care o luase din om, DOMNUL Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: „Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din bărbat”. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și vor fi un singur trup. Și erau amândoi goi, omul și soția sa, și nu se rușinau.

Putem privi acest pasaj scurt, dar foarte bogat, din diferite perspective: istorică, simbolică și practică.

Semnificația istorică

În capitolul 1.27, s-a spus, în termeni mai generali, că Dumnezeu a creat bărbatul și femeia. Aici, în capitolul 2, se dau detalii despre crearea Evei care nu se găsesc în capitolul 1. Aflăm că Eva nu a fost creată în același timp cu Adam, ci ceva mai târziu, și că nu a fost creată direct din țărâna pământului, ci din soțul ei, Adam.

Întrucât nu exista un ajutor potrivit pentru Adam printre toate animalele, Dumnezeu îi oferă acum ajutorul potrivit. El lasă să cadă un somn adânc asupra lui Adam, ia o coastă de la el și întocmește din ea o femeie, pe care o aduce apoi lui Adam. Ce moment minunat trebuie să fi fost pentru Adam când a putut primi această femeie din mâna lui Dumnezeu! Cât de recunoscător și uimit trebuie să fi fost. Cu intuiția pe care i-a dat-o Dumnezeu, el recunoaște imediat că ea a fost luată din el și exclamă: „Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea!”. El nu putea să spună asta înainte despre toate animalele. Nu existase nicio ființă inteligentă cu capacități afective cu care să fi putut avea o relație. Acum, el recunoaște că această femeie este complet asemănătoare cu el și îi dă numele potrivit de „femeie” (ebraică = ișa; om = iș)⁵.

„întocmise” poate fi tradusă și prin „întocmise deja”. Din acest punct de vedere, aici nu există o contradicție cu capitolul 1, dar ideea este că Dumnezeu i-a adus lui Adam animalele pe care le întocmise din pământ.

⁵ Cu toate acestea, acest nume nu este folosit niciodată în altă parte în Biblie, ci doar numele Eva (mama tuturor celor vii), pe care Adam l-a dat soției sale în capitolul 3.20.

Capitolul 1

După aceea urmează cuvinte semnificative: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și vor fi un singur trup”. Nu Adam este cel care spune aceasta, ci Dumnezeu, așa cum arată Matei 19.5. Dumnezeu introduce astfel un principiu nou și general (aici nu existau tată și mamă). El arată clar că mariajul este cea mai intimă și mai strânsă relație din coabitarea umană pe acest pământ.

În Noul Testament se face de patru ori referire la această propoziție (Matei 19.5; Marcu 10.7; 1 Corinteni 6.16; Efeseni 5.31,32) - ceea ce subliniază, de asemenea, importanța fundamentală a acestui verset. De fiecare dată este vorba despre învățături importante.

Semnificația simbolică

Crearea Evei și unirea ei cu soțul ei, Adam, este o prefigurare a relației dintre Hristos și Adunarea Sa (Biserica) în „noua creație”. Efeseni 5.31,32 arată că acesta este adevăratul scop al lui Dumnezeu în ceea ce privește căsătoria. Ce valoare înaltă dă aceasta fiecărei căsătorii creștine! Adevărul despre Adunare nu este încă revelat în Vechiul Testament. Dar, în lumina Noului Testament, putem recunoaște aici, pe primele pagini ale Bibliei, câteva referiri la acest subiect atât de important pentru Dumnezeu:

- A fost decizia exclusivă a lui Dumnezeu de a crea pe Eva pentru a i-o da lui Adam ca soție (versetul 18). - Adunarea a făcut dintotdeauna parte din planul lui Dumnezeu. Dumnezeu S-a gândit la ea când încă nu exista (compară cu Efeseni 1.4; 3.8).
- Eva a fost creată ca o completare a lui Adam (versetul 18). - Adunarea a fost întocmită pentru a fi „plinătatea” lui Hristos (Efeseni 1.23). Ea este – spus cu reverență - complementul Domnului înviat ca Om. Domnul Isus nu ar fi fost mai complet în gloria Sa de înviere fără Adunare decât ar fi fost Adam fără Eva. Un fapt pe care nu-l putem înțelege, dar pe care îl admirăm cu adorație!
- Eva nu aparținea domeniului creației care a fost pus sub stăpânirea lui Adam (versetul 19) - Hristos nu domnește peste Adunare, ci Adunarea va domni într-o zi împreună cu El. Hristos „ca și Cap peste toate lucrurile este dat Adunării (nu: peste Adunare)” (Efeseni 1.22), adică în caracterul de Cap peste toate lucrurile El este dat Adunării.
- Adam a fost capul creației chiar și fără Eva. Eva trebuia să aibă parte împreună cu el de stăpânirea lui, deoarece ea îi aparținea lui Adam (versetul 20) - Hristos a fost întotdeauna Capul peste toate lucrurile create. Chiar și atunci când Adunarea nu exista încă, totul îi aparținea Lui. Cu toate acestea, Adunarea va domni într-o zi împreună cu Hristos, pentru că ea îi aparține (Apocalipsa 20.4; Efeseni 1.11)!
- Adam a trebuit să cadă într-un somn adânc (să adoarmă), pentru ca Eva să poată fi întocmită (versetul 21) - Hristos, despre care Adam este un model, a trebuit să moară pentru a dobândi Adunarea (Efeseni 5.25). Mai mult, somnul lui Adam indică momentul în care este formată Adunarea. Este timpul în care Hristos nu este aici pe pământ, când este „ascuns în Dumnezeu”, invizibil pentru lume (Coloseni 3.3).
- În timp ce Dumnezeu a „întocmit” pe Adam și animalele (versetele 7, 8, 19), este remarcabil faptul că El a „făcut-o = zidit-o” pe Eva (versetul 22) - același cuvânt este folosit de Domnul Isus în Matei 16.18, când vorbește despre Adunare: „Pe această piatră voi zidi Adunarea Mea” (vezi și Efeseni 2.20,22).
- Dumnezeu a adus-o pe Eva la Adam (versetul 22) - Aici nu este vorba de o paralelă, ci de un anumit contrast. Hristos va prezenta Lui *Însuși* Adunarea glorificată (Efeseni 5.27). Adam nu a putut face aceasta cu Eva.

Capitolul 2

- Eva avea aceeași natură ca și Adam, era os din oasele lui Adam și carne din carnea lui (versetul 23). - Pavel folosește această formulare în Efeseni 5.30: „Noi suntem ... din carnea Sa și din oasele Sale”. Adunarea este una cu Hristos glorificat.
- Legătura dintre Eva și Adam era atât de strânsă încât s-a stabilit principiul conform căruia bărbatul trebuie să-și părăsească părinții pentru a forma o unitate cu soția sa (versetul 24) - Hristos a trebuit să vină din cer pe pământ, a trebuit „să se facă nimic” (compară cu Filipeni 2.7) pentru a poseda Adunarea.
- Adam și Eva sunt numiți ca o singură persoană în Geneza 1.26. - Hristos și Adunarea împreună sunt numiți „Hristosul” în 1 Corinteni 12.12.

Semnificația practică

Aceste versete despre instituirea căsătoriei sunt, de asemenea, bogate în referințe practice. Ele arată gândurile lui Dumnezeu pentru viața de căsătorie. Și aici am dori să menționăm câteva aspecte:

- Dumnezeu vrea să-i facă lui Adam un ajutor (versetul 18) - Soția este dată bărbatului pentru a-l ajuta. Aceasta nu este cu nimic inferior, deoarece Dumnezeu Se numește pe Sine Însuși ajutorul nostru (Psalmul 46.1). În căsătorie, soțul și soția se pot ajuta și sprijini reciproc (vezi Eclesiastul 4.9-12). Acest ajutor se extinde nu numai la chestiunile practice, ci și în domeniul spiritual.
- Eva este formată din coasta lui Adam (versetul 21) - Dumnezeu nu o „zidește” pe Eva din capul lui Adam. Nici nu o zidește din picioarele lui, ci dintr-o coastă pe care o ia din coasta lui Adam. Dumnezeu nu a vrut ca femeia să stăpânească peste bărbat și nici ca bărbatul să o calce cu picioarele. Nu, femeia este egală cu bărbatul. Chiar dacă bărbatul și femeia sunt cu totul altceva decât egali în aparență și în natură, ei sunt foarte egali înaintea lui Dumnezeu. Ei ar trebui să se trateze unul pe celălalt în căsătorie cu dragoste și respect reciproc.
- Dumnezeu îi aduce femeia lui Adam (versetul 22) - Adam a depins de Dumnezeu pentru a o avea pe Eva. Dumnezeu a văzut nevoia lui Adam și i-a îndeplinit-o. Chiar și astăzi, El vede dorința din inima unei persoane de a avea un soț sau o soție și o poate îndeplini. Dumnezeu este cel care aduce doi oameni împreună, astfel încât aceștia să fie uniți în căsătorie. „O soție chibzuită este de la Domnul” (Proverbele 19.14).
- Bărbatul își lasă tatăl și mama (versetul 24) - Potrivit gândurilor lui Dumnezeu, inițiativa unei uniri vine în mod normal de la bărbat și nu de la femeie. El își lasă tatăl și mama pentru a se lipi de soția sa.
- În cadrul căsătoriei este vorba despre *bărbat și femeie* - Aceasta are ca premisă maturitate și independență. Este bine dacă există atât o maturitate fizică, precum și o anumită maturitate spirituală și sufletească înainte de a se încheia o căsătorie. Copiii sau tinerii nu au încă această maturitate.
În afară de aceasta, Dumnezeu unește întotdeauna *două* sexe în căsătorie. Aceasta este atacat cu înverșunare astăzi. Homosexualitatea este propagată și tolerată. Dar uniri între persoane de același sex sunt o urâciune pentru Dumnezeu. Biblia arată foarte clar că astfel de uniri sunt împotriva naturii și împotriva voinței categorice a lui Dumnezeu (compară de exemplu cu Geneza 18.22; 20.13; Romani 1.24-27; 1 Corinteni 6.9,10; 1 Timotei 1.10).
- Tatăl și mama sunt *părăsiți* - Căsătoria dintre un bărbat și o femeie creează o unitate nouă, independentă. Atunci când (tinerii) se căsătoresc, ei trebuie să părăsească casa

Capitolul 1

părintească, iar părinții trebuie să-și lase copiii să plece. Un cuplu căsătorit trebuie să fie capabil să stea pe propriile picioare, atât din punct de vedere material, cât și mental/spiritual. Soțul trebuie să fie capabil să-și întrețină soția (și familia) și să-și asume responsabilitatea. Iar părinții trebuie să renunțe la copiii lor și să nu intervină în mod negativ în căsnicia copiilor lor.

- Este vorba despre *un bărbat și soția sa* - De la început, a fost voia lui Dumnezeu să unească *un bărbat cu o femeie* în căsătorie. Pe vremea Vechiului Testament, Dumnezeu a tolerat ca un bărbat să se căsătorească cu mai multe soții. Cu toate acestea, poligamia era adesea asociată cu greutăți și probleme, după cum arată clar chiar și numai exemplele lui Avraam, Iacov și Solomon. Astăzi nu avem această problemă, deoarece este reglementată prin lege în țările noastre occidentale. Dar există o altă problemă care pune la grea încercare o căsătorie: atunci când un bărbat (sau o femeie) dezvoltă o relație emoțională, spirituală sau fizică cu o altă femeie (sau bărbat) în paralel cu propria căsătorie. Această problemă este exacerbată de mijloacele de comunicare din ziua de azi, care permit contacte și comunicări ușoare, care trec neobservate de ceilalți oameni. Se recomandă prudență și reținere.
- A te lipi de soția ta - Cuvântul „lipi” poate fi tradus și prin „a se lipi de”, „a se lipi împreună” sau „a deveni o plantă”. El descrie legătura intimă și de durată care începe odată cu căsătoria la toate nivelurile vieții (spirit, suflet și trup) și se adâncește din ce în ce mai mult. O unire care durează o viață întregă și care nu poate fi ruptă decât împotriva poruncii exprese a lui Dumnezeu și cu cel mai mare rău pentru ambele părți (Maleahi 2.16; Matei 19.6; 1 Corinteni 7.10).
- A fi un singur trup - Unirea duhului, a sufletului și a trupului exprimată prin cuvântul „lipi” se pregătește în perioada logodnei. În această perioadă, soțul și soția ajung să se cunoască reciproc din punct de vedere mental, spiritual și emoțional. Cu toate acestea, unirea fizică, sexuală - care este descrisă în 1 Corinteni 6.18 cu expresia „un singur trup” - este, conform gândurilor lui Dumnezeu, rezervată exclusiv căsătoriei. Numai în căsătorie bărbatul și femeia devin „un singur trup” - o expresie care descrie unitatea completă a duhului, a sufletului și a trupului. Unirea sexuală este dorită de Dumnezeu doar dacă mai întâi a avut loc o unire spirituală și mentală. Așa a rânduit-o Dumnezeu, care vrea întotdeauna să ne dea numai lucruri bune, pentru binecuvântarea noastră.

Ultimul verset al capitolului descrie minunata stare de inocență în care Adam și Eva își încep căsătoria. Ei nu cunosc încă păcatul și se bucură de o relație complet deschisă și netulburată, într-o stare pe care nicio altă persoană nu a mai experimentat-o după ei. Acesta este și motivul pentru care se spune la sfârșit că amândoi erau goi și nu le era rușine.